

ны намиратъ са и въ писатели те восточни и въ Руски те лѣтописи. Перво то и най драгоцѣнно то извѣстiе за тяхъ подава Ибнъ-Фоцианъ, кои то е ходялъ кодъ тяхъ съ посланника халифовъ муктедира, и е описалъ много подрѣбно свое то путешествiе, между подрѣбни те за насъ особено любопытни тiя, кои то на каратъ да мѣлиме, защо въ царство то Българско са живѣли и Славяни: Владѣтеля Български наречень *Владавцемъ* (владаваць), царя *Славянски*, нѣкой отъ обычаи те носятъ на себя еи изменени признацы на Славянско то происхождани: това можемъ да кажемъ за снiмани то на шапки те си и скривани то подъ мышница та си, за поклопявани то до пояса, за употреблявани то въ пиени (вмѣсто вино) брязова мязга и меда, кой то е и наречень *сычавка* „сычовъ“ за суевѣрiе то защо огъня отъ молнiе то не требува да са гъси и проч. Послѣдни те писатели мусулмански непрестанно смѣшуватъ Волжски те Българи сасъ Славяни те. Да и безъ тяхъ като вникноваме въ форми те на собствени те имена Български що са ерѣщатъ въ лѣтописи те, не можимъ да не видимъ въ тяхъ темеля Славянски (жуко-тинъ Басовъ Брахимовъ). Да спомнимъ, за-